

БУДИМИР ДУБАК

МОЛИТВЕ*

МОЛИТВА У ХРАМУ
ХРИСТОВОГ ВАСКРСЕЊА

Од наших очију ненадно се сакри
сунце свјетлозарно

Убоге сиромахе
осироћење снађе
твојим узласком тамо
гдје „Наврх горе трон се горди виси
и палата превјечнога цара”

Узидао си своју сјенку
у темељ Храма Христовог Васкрсења
а данас тијело твоје би положено
да градњу доврши

Међу нама си
а на небу литургију служиш

Свесветије си сабрао
мирећи видимо и невидимо
лучу и таму
тугу и радост
блаженство и бол

* Из рукописа *Бадњи ојањ*.

Отишао си
да не би одлазио
дародавче блажени
свјетило наше незалазно
Амфилохије

БРАНКО РАДИЧЕВИЋ
ПОХОДИ ГРОБОВЕ

Грудоболни анђео
као звук лети
„по запуштеној српској ливади”

Крилато зрно праха
у виду лептира
тражи „краснога на Косову гроба”

Свитала је зора
без осванка
излазило сунце
без бела данка

Содом сјеђаше на студеном камену
под којим је надање наше закопано

Жални отац „Туге и опомене”
похита старој постојбини
гдје је „Сунце српско грануло изнова”

И Црну Гору милу
каратама бјеше попанула
као рој црних скакаваца

Не позна Његошев гроб
на Ловћену
старијем брату Стражилова

Над мраморним зинданом
бијаше содом запушио

РИЛКЕОВА АПОРИЈА

На самрти стогодишњак жали
што кратко проборава
на свијету
као да је препјешачио собу
од улазних до излазних врата

Неука старца
ук толкује:
из небитија у битије
из ништа у нешто
из безвремља у времље
из тмине у сјај
кочио је на трен
и вратио се у постојбину смрти

Рилке отуд слуша
па учењака пита:
ко је старији
метузалем или тек рођен
и посјечен мачем Ирода

Чита Девету Девинску елегију:
„*Једанџуи* свако, само
једанџуи. *Једанџуи* заувек. Па и ми такође
једанџуи. Никад више. Али ово:
једанџуи да си био, па макар и само *једанџуи*:
земаљски да си био, – и то је изгледа неопозиво”

Учен мучи

Рајнер Марија опет проговори и рече:
Закланик једнодневни
није дангубио на земљи
као старина
која се млађа од њега
Творцу враћа

КАФКА И МИЛЕНА ДОЗИВАЈУ СМРТ

Писао је Кафка Милени:
„Нико не пева тако чисто
као они који су у најдубљем паклу”

Чудио се што она о Јеврејима
сувише добро мисли

А он би их угурао све
(укључујући и себе)
у фиоку ормана за веш:
„па да мало причекам,
онда да мало одшкринем фиоку
и вирнем да видим
јесу ли се већ сви подавили,
ако нису да фиоку опет угурам
и тако док им не буде крај”

Зар Францова фиока није гасна комора
на самрти се питала Милена
у конц-логору Равенсбрик
док се молила
„да умре без умирања”

Давно је већ Кафка
подсећао доктора Клопштока на обећање
да ће му прекинути муке
инјекцијом опијума

Видећи како пријатељ оклијева
последње ријечи прослови:
„Ви сте убица
ако ме не убијете”

Чувши то
стари крвник-смрт
похита да одмијени доктора

КАЛЕНДАР МИЛУТИНА МИЛАНКОВИЋА

Далеко је Даљ
одакле крену
у најдаљу даљину
преко Сунца до Млечнога пута
гдје вријеме испреда
невидљиву мрежу
у коју лукави прелац
све видљиво лови и гута

Путовао је времемјер
из наслоњаче крај прозора
с погледом на Дунав
и враћао се
с мјерама на длану

Мјерећи безмјерно
стиже у Цариград
да небеском сату
земаљски уподоби

У Другом Риму
гдје је вријеме стало
кад замукоше звона Аја Софије
чатац еона и бескраја
своју рачуницу даде на суд
Сабору Васељенском

Ако се Јулијанском календару
на годиште не приброје двије секунде
два трептаја смртнога ока
у стотом вијеку
родиће се Христос у прољеће
Васкрса неће бити
а педесетхиљадито Љето Господње
окраћаће за годину и један дан

Као да Земља није Сунце обилазила
већ се заглавила у црној рупи
и вратила у ништа

Слушајући свог сапутника
како у секунд – грам
вријеме тачно мјери
питао се митрополит црногорски
Гаврило Дожић
има ли Календара
у коме је уписан
Други Долазак Спаситеља